

Fins quan, sants innocents?

written by Pere Grau i Rovira | 17 de setembre de 2021

Aquesta és la pregunta que, més que mai, cal fer als promotors i defensors d'aquesta fantasmagòrica "taula dels dos anys de diàleg", després de la plantofada que els hi ha clavat el Pedrito, amb el seu "Donde dije digo, digo Diego" engegant a la paperera l'ampliació de l'aeroport i al damunt carregant-los les culpes perquè són tan rebecs. Aquesta "taula" (a part de certificar davant d'Europa que s'aprofiten totes les possibilitats) no té més valor que la d'un bar de Madrid on "se fueran de copeo" amb uns quants conserges del PSOE. I si encara no ho veuen, no tenen remei, i els crits populars de "dimissió!" s'haurien de sentir des dels Pirineus fins a la Sénia. Perquè aquest "Aquí mando yo!" és una mostra exemplar del que es pot esperar d'aquest camaleó polític sense conviccions ni escrúpols.

I aquesta gent és la que ens tracta als "rupturistes" de radicals, arrauxats, il·lusos i un reguitzell de "floretes" semblants, quan en realitat cada "girada estratègica" del cap de govern espanyol demostra que som nosaltres, els denigrats rupturistes, els que som pragmàtics, els que no "fem volar coloms" sinó que toquem més de peus a terra que els que (sigui per por, per comoditat o per una bona fe que clama al cel) segueixen arrapats a la idea d'aconseguir una mínima entesa amb Madrid potser abans que el canvi climàtic faci desaparèixer de la Terra l'espècie humana.

És a ells als que hauríem de dir (emulant la frase "sublim" de Mme. Colau) que "no estem per ximpleries". I els fets demostren que n'és una com una catedral esperar que la gent que han votat (i possiblement tornaran a votar la Sra. Colau) "eixampli la base" independentista. Com diem molts, no és cert que no siguem prous i el que cal és que els desencisos i els emprenyaments no ens facin ser menys. El que cal és engrescar altra vegada els decebutos i els indecisos amb un mínim acord

estratègic que no deixi l'enfrontament inevitable amb l'Estat per la setmana dels tres dijous.

I que la gent és això el que, no sols espera, sinó que fins i tot ho exigeix, ho ha demostrat a bastament la manifestació d'aquesta Diada, en el que l'assistència i l'entusiasme han superat de lluny les previsions més optimistes anteriors. És clar que torna a haver-hi el ball de xifres acostumat. Les fotos, però, fan més creïble una xifra propera als 400.000 que diu l'ANC que no pas els 108.000 dels urbans de la Sra. Colau, una xifra que vol donar aparences d'exactitud sense aconseguir-ho.

Les crides a la unitat de Cuixart, Paluzie i dels manifestants i els xiulets a alguns polítics, aquesta vegada encerclats per serveis de seguretat gairebé com si fossin en territori enemic, diuen ben clar com s'ha allunyat una gran part de la nostra classe política dels sentiments de la majoria dels seus electors. I em sembla que no peço pas de set-ciències si dic que els sentiments i desigs de la majoria de catalans són: ja sabem que l'empresa no és fàcil, que el camí és costerut, que caldran sacrificis, però també sabem que tot plegat és inevitable i com més triguem pitjor serà tot.

I jo (digueu-me potser vell il·lús) ho resumeixo en la pregunta del títol: fins quan, sants innocents? Fins quan voleu autoenganyar-vos, creient en un miracle que transformi en demòcrates normals els ultranacionalistes espanyols? Quant temps cal perdre encara fins que baixeu de l'ase?

No dic pas que tanquem les portes a qualsevol diàleg o com en vulguem dir. Però com diu la dita castellana: "A Dios rogando i con el mazo dando". Dialogueu tant com vulgueu. Però al mateix temps comencem l'enfrontament per tots els mitjans pacífics possibles. Només així els altres tindran realment interès a dialogar. Mentre seguim sent bons nens i no els hi fem pupa allà on els dolgui, només se'n riuran de tots els diàlegs haguts i per haver.

I si ara la gent ja ha perdut prou la por a la pandèmia per tornar al carrer i desfer totes les boniques bombolles de sabó fugisseres, que tots els curts de vista es calcin...